

Recensie de Volkskrant ★★★ Witte ruis

Niet fucken met Soundos El Ahmadi, want ze vreet je op

In *Witte ruis* staat de boze en rancuneuze vrouw centraal. De momenten waarop El Ahmadi de wapens even laat zakken, maken benieuwd naar wat er gebeurt als ze de ruimte geeft aan andere emoties.

Soundos El AhmadiBeeld Anne van Zantwijk

Al voordat Soundos El Ahmadi het podium opstapt in een fluorgroene gigajurk is de vertrouwde Soundos El Ahmadi-toon gezet. Van lelijk gebabbel over haar in *Vandaag Inside* is pompende muziek gemaakt, en het decor is een getekende versie van het promotiebeeld voor deze show: strakke blik, armen gekruist als degens, grote glitterlaars aan iedere hand.

Het is een treffende weergave van haar comedygrondhouding: altijd klaar om terug te slaan en haar gram te halen op de haters, altijd zin om haar bravoure en zelfvertrouwen nog eens grotesk aan te zetten. Niet fucken met Soundos, want ze vreet je op.

Witte ruis is haar zesde voorstelling, de tweede die ze ook in België speelt. Ze brak door in Vlaanderen nadat ze er in het najaar van 2023 had deelgenomen aan het populaire tv-programma *De slimste mens ter wereld*. Ze kreeg direct liefde van de Belgen, die nu voor uitverkochte zalen zorgen.

Grappen en verhalen

Het grote thema is haar wezen als boze en rancuneuze vrouw, dat ze introduceert met grappen en verhalen rond de zwangerschap en de geboorte van haar zoon. Die is inmiddels 2 jaar oud en dankt de bijnaam 'terror Jaap' aan zijn gekmakende woedeaanvallen.

Soundos El Ahmadi is in *Witte ruis* wederom entertainend en allesbehalve de constante, ontspannende geluidsstroom waar baby's lekker op indutten. Het niveau ligt gelukkig overwegend hoger dan het combineren van een miskraam met Dilan Yeşilgöz. Echt heel grappig is ze bijvoorbeeld als ze de tijd neemt om uit te leggen wat haar man precies doet – hij is beleidsmaker bij de gemeente Amsterdam.

Soundos El Ahmadi Beeld Anne van Zantwijk

Dat ze met de titel ook doelt op witte mensen die haar menen te moeten vertellen 'hoe ik moet bewegen', komt pas richting het einde aan de orde.

Zelfreflectie en andere emoties

Ze bespreekt in dat kader recensies van haar vorige voorstelling *Comeback kid*. Tot haar ergernis werden critici die niet op haar lijken (want overwegend man en niet van kleur) eensgezind nieuwsgierig naar haar zachtere krachten en kwetsbaarheid.

Woede delen is evengoed een vorm van kwetsbaar zijn, werpt ze tegen in *Witte ruis*. Absoluut! Maar de momenten waarop ze de wapens even laat zakken, maken benieuwd naar wat er aan verdieping tevoorschijn komt als ze in haar comedy iets meer ruimte maakt voor zelfreflectie, en voor andere emoties.

In deze show valt ze stil na een vraag van haar dochter van 9. Zij heeft op het *Jeugdjournaal* iets gezien over mannen die seks hebben met vrouwen, tegen de wil van die vrouwen, en ze wil weten hoe ze ervoor kan zorgen dat zo iets haar nooit overkomt.

'Ik moet alert zijn'

Het is een effectieve manier om de onveiligheid aan te snijden die El Ahmadi ervaart en het gevoel dat ze als vrouw van Marokkaanse komaf haar plek moet kennen. 'Ik moet alert zijn, vriend.'

Reden voor haar om die witte ruis te negeren, boosheid centraal te stellen en zelfs extra uit te halen wanneer je misschien empathie verwacht.

In een interview gaf ze zelf aan dat het een 'fijne, volgende stap' zou kunnen zijn om in haar comedy meer 'introspectief vermogen' te laten zien. Voor nu kiest ze ervoor om met *Witte ruis* nog eens stevig te onderstrepen wat we van haar kennen.